

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜLDEN SAKA YAVUZ

ANILKA

Table of Contents

1. [Bölüm 1](#)
2. [Bölüm 2](#)
3. [Bölüm 3](#)
4. [Bölüm 4](#)
5. [Bölüm 5](#)
6. [Bölüm 6](#)
7. [Bölüm 7](#)
8. [Bölüm 8](#)
9. [Bölüm 9](#)
10. [Bölüm 10](#)
11. [KARAKTERLER](#)
12. [Bölüm 64](#)
13. [Koşun Koşun](#)

Bölüm 1

Acı mı? Nasıl bir his olduğunu 13 yaşında unuttu. Unutturdular. Nerede doğacağına karar veremediği gibi, olmasını istemediği bir hayatı da yaşamak zorunda kaldı. Baş kaldırıp isyankar olmayı seçmek zorunda kaldı. Kurallara uymadı. Zayıf olanları sevmedi. Ağlayanlara acımadığı gibi daha çok sinirlendi onlara. Çünkü o hiç ağlamadı. Ağlamasına izin vermediler. Gözlerinin önünde annesini ve babasını vurduklarında ağlamayı unutmuştu. O gün öfkeyle çatılan kaşları bir daha gülmek için normale dönmedi. Evlerine giren o şerefsizler gözlerini kırpmadan kurşun yağdırdılar anne ve babasının üzerine. Önce dondu kaldı. Olanların kötü bir kabus olduğunu düşündü küçük yüreği. Sonra masanın üzerinde duran bıçağı eline alıp tüfekte ona pis pis sırtıtan adama doğru savurdu. Tek hamle ile bıçağı elinden düşürdü. Ve sonra elinden tutup onu istemediği bir hayata doğru sürüklediler. Karşı koymak istedikçe yüzüne sert tokatlar attılar. Gitmek istemedi. Onu da öldürsünler istedi. Ama istediklerinin haricinde her şeyi yaşadı Anka. Acı, utanç ve en çok da nefret.

Kimliğinde yazan küçük harflerin ona bu kadar acı verebileceğini kim bilebilirdi ki! O sabah annesinin son kez saçlarını ördüğünü bilemediği gibi, hayatının bu kadar kötü olacağını da bilemedi.

Gözlerini her kapattığında huzurun içinde ki huzursuzluğa teslim oluyordu. O an! Yerde kanlar içinde yatan anne ve babası. Elinden tutulup o lanet kabusa yola çıktığında, daha çok isyan etmediği için kendini suçladı. O dağlarda yaşadığı iğrenç günler, peşini hiç bırakmadı. O dağlar onun çılgınlıklarına tanık oldu ama kurtuluşu olamadı.

Kan ter içinde çektiği sınav ,çatık kaşlarını normale döndürmeye yetmiyordu. Karşısında onunla aynı anda hareket eden 12 adam bile dikkatini dağıtmıyordu. O bilincini kaybetmiş gibi yıllar öncesine geri

dönüyordu. Her anında ve her nefesinde! Aslında başlarında sadece komutlar vererek spor yaptırmakla görevliydi. Fakat onlarla birlikte eğitimde olmayı tercih ediyordu. Her anında meşgul olmak kafasını dağıtmaya yardımcı oluyordu. Rütbesini ve tecrübesini operasyonlara çıktığında kullanıyordu. O dağların her karesini ezbere biliyordu. Onlarca kere tayini çıktı ama o başka yerde görev almak istemedi. Yıllardır savaştığı, mücadele ettiği o dağlarda son nefesini vermek istiyordu. Yaşadığı sürece o piç kurularını temizlemek tek istediği şeydi.

Kuralların işlemediği tek asker Anka yüzbaşıydı. Kağıt işlerini sevmez, verilen emirlerin aksini kendi bildiğini yapan ve herkesin çekindiği bir asker. Diğer bölüklerde adı deli Anka olarak biliniyor. Zaten, timinin adı da Deli Boğaçlardı. İsminin hakkını verircesine, operasyonlarda herkesten önde gider, görev arkadaşlarını korumak adına kurşunların önüne atılan bir deliydi o.

@zynp386 senin için yazılmış olsun mu bölüm?

Bölüm 2

Yeni gelen çömezlerden Eren, Yüzbaşı Anka'nın önünde hazır ol vaziyetinde dururken, gözlerini kaçırıyor ve titrediği için üzerindeki mühimmat garip sesler çıkartıyordu. Görev yerini öğrendiğinde bu ekipte olacağı için sevinmişti. Ama Yüzbaşı Anka'nın hikayesini birinci ağızdan dinledikten sonra sevinci kursağında kalmıştı. Şimdi karşısında o sert yüze bakarken anlatılanların ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyordu.

Karşısında titreyen askere bir adım yaklaştı. Titremesi onu öfkelen-dirmişti. Sık sık nefes alışverişi kulaklarını doldurmuştu. Bir adım daha atınca burnunun dibine girdi. Son sesle bağırmaya başladı.

"Niye titriyorsun lan?"

"Özür dilerim komutanım."

"Ne özü askeri! Sivilde misin? Bir bak bakalım İstanbul'a benziyor mu burası deyip etrafındaki dağları gösterdi." Göğsünde ki Türk bayrağı armasına sertçe vurarak

"Bu bayrağı göğsünde taşıyorsan titremeyeceksin. Korkmayacaksın. O bacaklarının bağı çözül-meyecek. Eğer buradaysan gece huzurlu uyumayacaksın. Sen, siz" deyip bir adım geri çıktı. Diğer 12 askerine bakarak,

"Biz korkmayacağız ki o puştları analarından doğduklarına pişman edebilelim. Halkımız bizim huzursuzluğumuz sayesinde huzurla uyuyabilsinler." Önünde duran adama yeniden öfkeyle baktı,

"Sizin sevgiliniz taşıdığınız bu üniformalarınızda ki al yıldızlı bayrağınız olacak. Hasret çekeceğiniz sevdanız silahınız olacak. Acı, o

puştlardan ıskaladığınız kurşunlarınız olacak. Anlaşıldı mı diye bağırdı son sesiyle." Emrindeki 13 adam aynı anda hazır ol vaziyetine geçip

"Emredersiniz" diye karşılık verdiler. Onlara son bir bakış attıktan sonra içeri odasına girdi. Yeni gelene fazla yüklendiğinin farkındaydı. Ama sonradan canının yanmasından çok daha iyiydi bu korku. Eren'in önündeki dosyasını incelemeye başladı. Okullarını üstün başarı ile bitirmiş bir genç. Esas mesleği avukatlık olan bu delikanlı askerlik gibi kutsal bir mesleği seçmişti. Daha önce ki görev yeri İstanbul olan Eren, aslen İzmirliydi.

Kolunu koltuğun kenarına koyup camdan dışarı bakmaya koyuldu. Vatan Aşkı ile bu mesleği seçmiş 13 hayata bakıyordu. Onların tek bir amaçları vardı. İnsanlar rahat uyuyabilsin diye kendilerini hiçe saymaktı. 12 adamı ile birlikte sınır bölgesindeki operasyondan yeni dönmüşlerdi. Zorlu bir görev olmuştu onlar için. 10 gün boyunca yatak yüzü görmemişler, sıcak yemek yiyememişlerdi. Aslında çoktan izin kullanacaklardı fakat yeni gelen arkadaşlarını karşılamak için beklediler. Çünkü aralarına katılan çömez dedikleri, onların silah arkadaşı olacaktı. Yeri geldiğinde ölümden döndürecekleri onları. Keskin nişancı olan Eren, onların daima arkalarını koruyacaktı. Şimdi baktığı bu adamlar birbirlerinin sırtlarına vurup gülererek yeni gelene hoş geldin diyorlardı.

Başlarının üzerinden kurşunlar yağarken düşündükleri tek şey, operasyondan sağ olarak dönmek değildi, onlardan birini daha öldürmekti. Bir kişinin ölümü onlarcasının kurtuluşu olacaktı. Biliyorlardı ki, dikkat ve korkusuzluk onların en büyük silahıydı. Az önce karşısında titreyen Eren'in o anlarda en önde gideceğinden adı gibi emindi. Çünkü onlar Özel Kuvvet Askerleriydi.

@Qyaq123 belki devamını okumayı unutmuşsundur. Bu bölüm sana gelsin

Bölüm 3

Yatağında uzanmış, kolu gözlerinin üzerinde uyumaya çalışıyordu. Fakat mutfakta damlayan su kulağına davul sesi gibi geliyordu. Önce duymamak için kendini zorladı. Fakat dikkatini oraya verdiği için işe yaramadı. Hışım ile yatağından kalktı. Musluğu var gücüyle sıktı. Ellerini lavaboya dayayıp devam edip etmediğini kontrol etti. Fakat isyankar su damlaları onu çileden çıkarmak için akmaya devam etti. Öfkeyle musluğun üzerine yumruğunu indirdi. Operasyondan yeni dönmüş. Huzurlu bir uyku planlamış fakat damlayan su sesi onu deli etmişti. Yumruğunu indirdiği gibi musluk kırıldı ve üzerine su fışkırmaya başladı. İşte öfkesini kontrol altına alamadığı için yine bir sıkıntıyla uğraşmak zorunda kaldı. Dolabın altında vanayı sıkıştırarak suyu kesti. Fakat üstü başı sıırıslılam olmuştu. Evin ısıtma sistemini çalıştırmıyordu. Sıcağı oldum olası sevmemişti. Aralık ayı olmasına rağmen camı açıp o rüzgarda oturmayı seviyordu. Şimdi üzerindeki ıslaklık onun titremesine sebep olmuştu. Yorgunlukla dolabın kapağına yaslanıp yere çöktü. Dizlerini kendine çekip başını dayadı. Yorgunluktan ya da operasyonda yaşadıklarından kendini çok yorgun hissetti. Musluğun kırılması onun patlama noktası olmuştu. Başka bir olsa ağlar kendini rahatlatırdı. Fakat Anka onlardan biri değildi. İsteddiği sadece 8 saat boyunca deliksiz ve kabusların olmadığı bir uyku uyumaktı. 34 yaşında ve 13 yaşında gözlerinin önünde yaşanan olayı asla unutamadı. Ne zaman uyumaya çalışsa, babasının ve annesinin yüzü geliyordu gözlerinin önüne.

Üzerindeki ıslaklık ve yorgunlukla aklına gelen anı onu daha çok titredti.

"Baba nasıl her şeyi biliyorsun?" Sormuştu meraklı gözlerle. Elindeki çapayı kenara koyup yere çöktü, elinin tersi ile alnındaki teri sildi. Gülümseyerek cevap verdi dizine oturttuğu kızına " İnsanoglu var

olduğu günden buyana Allah'ın verdiği akıl ile bilgilere ulaşır güzel kızım."

- Baba, benim de aklım var değil mi? Babası küçük bir kahkaha attıktan sonra "Elbette var" elini şakağına doğru uzatarak

"Ama onu daha da iyi getirmek senin elinde!"

"Nasıl?" diye sordu aynı merakla Anka

"Okuyarak güzel kızım. Her zaman daha çok okuyarak! Bilgiye aç ol. Asla öğrendiklerinle yetinme. Daha çok bilgiye ve güce sahip ol ki, vatanına milletine faydan olsun."

Aklına gelen bu anı ile içi titredi. Her zaman ki gibi yalnızlığını daha çok hissetti. Şimdi babası olsa, belki onunla gurur duymaya bilirdi fakat o lanet musluğu tamir ederdi. Belki onlar yaşamış olsaydı, hayata karşı bu kadar nefret dolu olmazdı. Ya da başka şehirde yaşıyor olsaydılar o günü hiç yaşanmazdı. O da diğer genç kızlar gibi olurdu. Düşündüğü sadece güzel bir meslek sahibi olmak olurdu. Ya da bir eşi olurdu yolunu bekleyeceği. Düşünceleri gün içinde ona kayar, sesini duyabilmek için telefona uzanırdı. Kısacası onun hayatı bu kadar keşkelerle dolu olmazdı. Bu kadar yorgun olmazdı genç yaşında.

@hallice-halim-bu bölüm sana gelsin tatlış

Bölüm 4

Eren lojmandaki ilk gecesini ona sert bakan komutanı çözümlemeye çalışarak geçirdi. Sert bir kadın olduğunu söylemişlerdi. Fakat bu kadarını beklemiyordu. Bakışları ile şimşekler çaktırmıştı içinde. Karşında bacaklarının titremesine engel olamamıştı. Kendisine söylediklerinde çok haklıydı. O da bunun bilincindeydi. Kendini bildi bileli hep asker olmak istemişti. Ailesinin zorlaması ile hukuk fakültesini okumuştı. Bir yıl mesleğini yaptıktan sonra, ailesinden habersiz mülakatlara katılmış ve kazanmıştı. İstanbul'da görev yaparken çok karşı çıkmamışlardı ona. Lakin buraya atamasının Hakkari'ye çıktığını öğrendiklerinde epey bir baskı görmüştü. Onu bu kararından kimse döndürmeyi başaramamıştı. Şimdi tim ile birlikte çıkacakları ilk operasyonu iple çekiyordu.

Polat, ekibin en olgunuydu. Anka yüzbaşının dinlediği tek kişiydi. Evli ve iki çocuk babası olan Polat Başçavuş rütbesindeydi. Onunla çalıştığı için kendini şanslı hissediyordu. Her ne kadar öfkeli de olsa, biliyordu ki tim arkadaşları onun için her şeyden önce geliyordu. Kadın olmasına rağmen duygularını olağanüstü bir şekilde kamufle ediyor ve Polat onun bu özelliğine saygı duyuyordu. Özellikle bu yönüne ayrı bir hayranlık duyuyordu Polat. Evine gittiğinde çocuklarının bu kısa sürede ne kadar büyüdüğünü görünce şaşırırdı. Eşine gelmeden lazım olan bir şey var mı diye sorunca, güzel hanımı sevdiği tüm yemekleri hazırlamıştı. Mükemmel bir sofraya hazırlamış ve onun gelmesini beklemişti.

İskender, timin iletişim organizasyonu ile görevliydi. Elektrik mühendisi olan adam diğer 4 arkadaşı ile aynı evi paylaşıyordu. Hayatında biri yoktu. Daha önce nişanlanmıştı sevdiği kız ile. Fakat görev yerini öğrendikten sonra ayrılmışlardı. Arkasında gözü yaşlı bir eş bırakmamak için verdiği bu karardan ara sıra pişmanlık duyuyordu. Ancak televizyonda şehit haberini alan ailelerin

perişanlığını gördükçe kararını sorgulamaktan vazgeçiyordu. Kerem, Berke ve Mustafa ile aynı evi paylaşıyorlardı. Hepsi, vurdumduymazdı, evdeki temizlik konusunda. Fakat en azından Berke ve Kerem mutfakta yemek işlerini hallediyorlardı. Mustafa ise İskender'in zoru ile temizliğe yardım ediyordu. Eli işte gözü oynasta olan birinin yaptığı iş ne kadar olursa onunki de öyle oluyordu işte.

Kerem, Van'da doğmuş ve bilgisayar mühendisliği okumuştı. Ailesinin tek çocuğuydu. Onun için her zaman göz bebeği olmuştu. El bebek gül bebek büyümüş olan bu delikanlının askerliği seçmesinin üzerine ailenin içinde bomba etkisi yaratmıştı. Fakat o hiç bir itirazı kabul etmemişti. Vatanı için savaşmak onun en büyük hayaliydi. Öğrencilik döneminde katıldığı yemek kursları sayesinde şimdi mükellef sofralar hazırlıyorlardı Berke ile.

Berke, timin en kalıplı adamıydı. Spor akademisini bitirmiş ve bir yıl kadar öğretmenlik yapmıştı. Fakat bu mesleğin ona göre olmadığını anlaması kısa sürmüştü. Yakın dövüş konusunda ekibin en gözdesiydi. Anka yüzbaşı ile girdiği kavgalardan en zevk alan kişi Berke idi. Teğmen Rütbesi ile timin rütbelilerinden biri. Onun kalıbını gören her hangi biri mutfakta bu kadar başarılı olabileceğini asla düşünmezdi. Tencereye koydu su bile lezzetli oluyordu keratanın.

Mustafa, İstanbul beyefendisiydi. Elinden telefon düşmez. Kızlar onu gördüğünde de dipleri düşer. Çarşıya ne zaman çıksa farklı bir kız ile yemeğe giderdi. Yakışıklı ve bakımlı olmayı seven hovardanın tekiydi. Herkesi kendine aşık eder, fakat kimseye uzun süreli bağlı kalamazdı.

Yasin, ayrıntılara takılmak ile ilgili problem yaşayan biri. Bu özelliği sayesinde operasyonlarda keskin nişancılığı değerli bir hal alıyor. Kimsenin fark etmediği yerlerde küçük mercekte ayrıntıları yakalıyor ve ekibin takdirini kazanıyor. Onların şikayet ettikleri önlerine gelen yemek ile ilgili bile onlarca ayrıntıya takılıp kalması.

Barın, timin en sessiz ve en sakini olarak ünvan kazanmıştı. Operasyonlar haricinde sürekli kitap okurdu. Bir kelimenin karşılığını anında verir, hatta çoğu kere tim arkadaşları tarafından "yeter" diye susturulurdu. Fakat birlikte çıktıkları operasyonlarda o halinden eser

kalmayan bir deliye dönerdi. Anka yüzbaşının deyimiyle kişilik bozukluğuna sahip biriydi.

Yavuz, keskin nişancılarından biridir. En büyük aşkı silahıydı. Çoğu kere, silahını öperken gördükleri için alay konusu olmaktan kurtulamamıştı. Kızlarla hiç alakası olmayan Yavuz'un tek isteği Anka yüzbaşı gibi bir kadınla evlenmekti.

Turgut, ah o yok mu o? Operasyonların maşası. Çanakkale'de doğdu ve ailesi hala orada yaşıyor. İzinlerinde annesi en sevdiği yemekleri yapar kilo aldırarak göreve yollardı. Akıcı bir şekilde konuştuğu dilleri kendi bile unutmuştu. Tek başına çıktığı istihbarat görevlerinde adamın asker olduğuna kimse ihtimal vermezdi. Uzun saçları ve sakalları ile tam bir fırlamaydı. Renkli gözleri onun en büyük silahıydı. Hovarda olduğu kadar gözü kara olanlardan biri de Turgut'tu.

Eymen, alnındaki bandanası ile meşhur olan sağlam bir askerdi. En önemli özelliği kullandığı bıçaklardı. Adamın kullandığı tek silahı üzerinde taşıdığı onlarca bıçaktı. Onların kurşun ile indirdiği adamları o uzaktan isabet ettirdiği bıçak ile oluyordu.

Burhan, tim içerisindeki dini ile bütünleşmiş olanlardan biriydi. Hepsinin imanı vardı fakat ihmal ettikleri de çok fazlaydı. Görevlerde bile imkanı oldukça abdestli olur ve namazını kılmaya çalışırdı. Su olmadığı yerlerde tehemmüm ile görevlerini yine de yerine getirirdi. O yüzden ekipte ona Hocam diye hitap edilirdi.

İsmail, gurubun en çok konuşanlarından biriydi. Yaptığı soğuk espriler ile başlarını şişirirdi. Hiç susmazdı. Hatta bir kaç kere bu konuşmaları yüzünden yerlerini belli etmişti. Anka yüzbaşından deli gibi korkuyor fakat diline gem vuramıyordu. Arada bir yaptıkları ekip toplantılarında tek susmayan o oluyordu her zaman ki gibi.

@AsenaKutsal7 Bu bölüm sana gelsin tatlış.

Bölüm 5

Valizini hazırlamış annesi ile son kahvaltısını yapıyordu. Karşısında oturan annesi arada bir ona bakıyor sonrasında hemen gözlerini kaçırıyordu. Alp biliyordu gideceği için üzgün olduğunu. Fakat şunu da biliyordu ki, yıllardır bu anı bekliyordu. Bunun için çok uğraşmıştı. Yıllarca emek harcıyıp Binbaşı olmuştu. Çocukluk yıllarında imrenerek baktığı babası gibi olmayı hayal ediyordu. Babası Yüzbaşıydı. Onlarca göreve gitmiş, yaralanmış ama savaşmaktan asla vazgeçmemişti. Fakat savaştığı değerler uğruna hayatını kaybettiğinde Alp kendi kendine söz vermişti. Babasının intikamını almak için onun öldüğü şehirde görev alacak ve onun kanını yerde bırakmayacaktı. Sonunda yıllardır beklediği ataması gerçekleşmiş ve Hakkari'ye tayini çıkmıştı.

"Anne" diyerek gözlerini onun hizasına doğru eğdi. Ama kadın yüzüne bakmadı. Bir damla yaş düştü önündeki çay bardağına. Hemen yerinden kalkıp yanına gitti. Önünde diz çöktü.

"Hey bak bakalım yüzüme" Başını elleriyle yukarı doğru kaldırdı. Gözleri kızarmıştı. Uzun süredir tuttuğu gözyaşları oluk oluk akmaya başladı.

"Yapma kurban olduğum" Sarıldı annesine. O kadar çok ağlıyordu ki gömleği ıslanmıştı.

"Nasıl yapmayayım oğlum. Nasıl göndereyim seni o şehre?"

"Anne yıllardır bunun için beklediğimi biliyorsun" Kendinden uzaklaştırdı annesini. Elleriyle yüzünü avuçladı. Islak yüzünü öpmeye başladı.

"Ah oğlum ah! İçimdeki yangını bilmiyorsun. Yıllardır küllenmiş olan ateşimi alevlendirdin. O şehirden korkuyorum. Sana bir şey olursa ben ne yaparım? Söyle evladım, nasıl bile bile seni o ateşe atayım."

"Anne ben ateşe gitmiyorum. Ateşi söndürmeye gidiyorum. Tıpkı babam gibi son nefesime kadar, savaşımaya devam edeceğim. Bu göreve başladığımdan beri, bunun için uğraştığımı biliyordun. Tıpkı diğer askerlerin anneleri gibi hissediyorsun sen de. Bu gayet normal! Ama bizler bu görevi seçtiğimizde, bir gün şehit olacağımızı bilerek gidiyoruz görevlere."

"Senin biz anneleri anlamam mümkün değil. Evladın yok. Sizin tırnağınız kırıldığında bizim yüreğimiz ağlıyor. Bilerek evlatlarını ölüme göndermek bizi ne hale düşürüyor anlamazsın. Senin bir farkın var onlardan. Sen görev için değil, intikam için gidiyorsun oraya. Bu da beni daha çok tedirgin ediyor. Gözünü karartacaksın. Yapmaman gerekenleri yapacaksın. İşte bu durum beni esas korkutan!" Öfkeyle kaşlarını çatı Al, ayağı kalktı ve salonda volta atmaya başladı.

"Evet anne tıpkı söylediğin gibi. Kendimi tehlikeye atmak için gözümü kırpmayacağım. İster intikam de, istersen görev aşkı. Ama o hainleri bu topraklardan temizlemek için diğer askerlerden hiç bir farkım olmayacak. Senden tek isteğim benimle gurur duyman. Çünkü benim tek sevdam bayrağım. Tek amacımsa bu bayrak için savaşmak" Son kelimesi annesinin tüylerini diken diken etmişti. Oturduğu sandalyeden ayağı kalkıp oğlunun yanına gitti. Omzuna bile gelemediği oğlunun başını kendine doğru eğdi ve alından öptü. Eliyle yüzünü avuçladı

"Seninle gurur duyuyorum. Her zamanda böyleydi. Adının hakkını veriyorsun gözümün bebeği. Ama senin için endişelenmemi çok görme olur mu evladım? Sen benim tek dayanağımsın. Baban gittikten sonra, arkamdaki dağım oldun. Sana bir şey olmasından deli gibi korkuyorum. Ama haklısın, verilen onca canların hepsi bayrağımız ve vatanımız içindi. Benim döktüğüm gözyaşı sadece kaygılı bir annenin ıslaklığıdır. Tüm şehitlerimizin ruhları şad olsun. Rabbim peygamber efendimize komşu eylesin."

İşte gözü korkusuz, Al Binbaşının annesinden duyulması gereken sözlerdi bunlar. Annesiyle bir kere daha gurur duydu. Artık giderken gözü arkada kalmayacaktı.

Karargahtan onu almaya gelecekleri için oldukça rahattı. Riskli bir bölge olduğu için korumasız gitmesi mümkün değildi. Tehlikeli durumu bildiği için itiraz etmedi. Fakat hoşuna giden bir diğer durum ise, onun komutanlık yapacağı tim ile organize edilen hoş geldin yemeğiydi. Söylendiğine göre Anka Yüzbaşı düzenlemişti bu yemek olayını. Timdekilerin dosyalarını okurken, Yüzbaşı hakkında düşündükleri için kendinden utanmıştı. Yazıldığına göre kurallara uymayan asi bir Yüzbaşıydı. Kağıt işleri ile ilgili sürekli sorun çıkartıyor, üstleri ile bu yüzden problem yaşıyordu. Fakat şöyle de bir gerçek vardı ki, henüz onunla tanışmamıştı. Alp Binbaşının en bilinen özelliklerinden biri kurallara sıkı sıkıya bağlı olmasıydı. Bu konuda asla taviz vermez, yerine getirebilmek için elinden geleni yapardı. Anlaşılan o ki ikisinin arasında sıkı bir sürtüşme yaşanacaktı.

@1BirAnorMal bu bölüm sana gelsin daimi tatlişim

Bölüm 6

"Hayır" deyip haykırarak yine bir kabustan uyanmıştı. Üstü başı terden sıırıslıklam olmuştu. Yine o lanet sabaha ve sonrasında kötü günlere gitmişti rüyalarında. O anlardan sonra hiç normal rüya görmemişti. Tüm uykuları haykırarak uyanmasıyla son buluyordu. Bunun için basit ilaçlar kullanmıştı. Fakat hiç bir ilaç ona uykularını geri vermiyordu. Elinin tersi ile alnında biriken terleri sildi ve hemen kendini banyoya attı. Şubat ayında soğuk su ile yıkanmak delilikten başka ne olabilirdi ki! Fakat Anka Yüzbaşının kendisine gelmesi için başka bir yol yoktu. Üzerinden soğuk su akıp giderken o banyonun duvarına elini dayadı gözlerini kapatarak. Şampuan dökmedi kısa saçlarına. Onun ki yıkanmak değildi, sadece kabustan uyanmaya çalışmaktı. Bornoğunu üstüne geçirip kahve makinesinin başına geçti. Düşmesine basıp hazır olmasını beklemeye koyuldu. Telefonun sesi ile bölündü düşünceleri. Arayanı görünce istemsizce hazır ol pozisyonuna geçti.

"Emredersiniz Albayım!"

"Anka, Alp Binbaşı bugün geliyor. Tim onu almak için gidiyor. Sen de hazırlan Necmi'nin yerine gel. Orada bir hoş geldin diyelim."

"Albayım ben gelmesem" Çekinerek.

"Anka" Karşılık verdi sesini yükselterek.

"Emredersiniz Albayım" Telefon kapandı. Elini alnına çat diye vurdu. Necmi'nin yerine ne zaman gitse rakıyı fazla kaçırır, sabahını da deli gibi bir baş ağrısıyla uyanırdı. Sonrasında ise tüm sinirini timden çıkartırdı. Ağrısını unutmak için deli gibi eğitim yapar ve yaptırırdı. Bu durumu kendi bildiği gibi diğer arkadaşları da gayet iyi biliyordu.

Yavuz diğlerlerine endişeyle bakıyordu aracın içerisinde. Aynı tedirginlik hepsinde vardı. Ama önce kim konuşsun der gibi birbirlerine bakıyordu. Çok fazla beklemeye gerek kalmadan İsmail hepsinin sesi oldu.

" Yarın sabah boku yedik hepimiz" Baktı onlara. Burhan öfke ile

"Düzgün konuş" İşaret parmağını ona doğru sallarken. Eren ne olduğunu anlamadığı için şaşkın şaşkın onları dinliyordu. Daha fazla dayanamayıp

"Altı üstü yemeğe gideceğiz neden bu kadar tedirgin oluyorsunuz anlamadım." Turgut söz aldı

"Çömez ne olduğunu yarın sabah eğitim alanında çok iyi anlayacaksınız ama biraz acılı olacak şimdiden uyarayım" Saçını düzeltirken. Eğitim dedi kendi kendine ne olabilirdi ki! Sonuçta buraya gelebilmek için bu eğitimleri almışlardı. Daha fazla ne olabilirdi ki. Onun yanında oturan Burhan ondaki tedirginliği fark edince

"Merak etme evlat. Bilmediğin bir şey yok. Sadece bir tık üstünü düşün" Berke ellerini dizlerine koyup avuçlarını birleştirdi

"Çömez hazırlıklı ol diye diyorum, rakı içtiği sabah ben bile korkuyorum Anka Yüzbaşından" deyince Eren'in tedirginliği iyice arttı. Binbaşyı almaya gidecekler arkasından yemek yiyeceklerdi. Ne olabilirdi ki diye düşünürken, şimdiden sabah olacak olanların korkusunu yaşamaya başladı.

Arabasını park ettikten sonra, kapıdan içeri girdi. Sakin bir ortam vardı. Fakat Necati onun içeri girdiğini görünce gözleri büyüdü. Çünkü en son onu burada gördüğünde birinin burnunu kırmakla meşgul olduğunu hatırlıyordu. Heybetiyle içeri girişinde bile asalet olduğunu düşünüyordu, Necati. Babasından yadigar olan bu ocak başı ona bir çok dost kazandırmıştı. Askerler genellikle buraya gelir ve rahat ederlerdi. Fakat bunu bilmeyen başı bozuklar bazen gelir hır gür çıkartmaya çalışırlardı. Anka'nın yalnız geldiği bir akşamda bunlardan birine denk geldi. Masada tek başına bir kadın olarak görmüşlerdi

onu. Sandalye çekip oturmuşlardı. Fark ettiği gibi onları başka masaya davet etmişti fakat umursamadılar. Anka ise anlamasız bir şekilde sakın duruyordu. Ama Necati biliyordu bu fırtınadan önceki sessizlikti. Artık olacak olanları beklemeye koyulmuştu tezgahın arkasında.

"Tatlım bu meret yalnız içilmez" Önündeki bardağı eline alarak. Anka sadece bakmakla yetinmişti. İçsin dedi kendi kendine. Sonra kalkar giderler. Çünkü Necati abiye karşı saygısızlık etmek istemiyordu. Fakat karşısında oturan serseriler gittikçe kaşınmaya başlamışlardı. Anka biliyordu, deli rüzgarlar esmeye başlamıştı teninde.

"Arkadaşlar başka masaya geçerseniz sevinirim" Ondan beklenmeyecek kadar kibar bir şekilde. Kendinden yaşça küçük olan iki delikanlı kahkahalar ile gülmeye başlayınca diğer masada oturanlarında dikkatini çekmişlerdi.

"Bakın" Kibarlığını korumaya çalışarak

"Canınızı yakmak istemiyorum. Kalkın başka masaya geçin." Ama işte akacak kan damarda durmaz derler ya onlarınki de o hesaptı. Karşısında oturan yanağına doğru uzanıp makas almaya çalışınca bileğinden tutup ters çevirdi. Kırılma sesi tüm lokantayı inletmişti. Bileği elinde olan delikanlı bağıırırken diğeri ona hamle yapmaya çalıştı. Yavaşça yerinden kalktı, boynunu sağa doğru çevirip cıtlattı.

"Hadi çıkın buradan" Bileğini savuşturarak. Ama canı yanan delikanlı hazmedemedi bu durumu. Sonuçta herkesin önünde bir kadından dayak yemek zoruna gitmişti. Yerine oturdu Anka. Kadehine uzandı. Görmemezlikten gelmeye çalıştı fakat rahat durmadılar. Yanındaki sandalyeyi çekip yere attı canına susamış olan. Önce baktı gözlerine sonra ayağı kalktı elleri belinde. Bu hareketi kolunun altında kemere takılan silahın görünmesine sebep oldu. Yüzü aydınlandı delikanlının

" Bak bak demek askersin he. Birde silahın var. Vay be" Yüksek sesle. Silahına güvendiğin için mi götün kalkıyor senin dedi ona hamle yaparak. İşte dönüm noktası! Fazla uğraşmadan tek bir yumruk ile burnunu kırmıştı. Diğeri hamle yaparken ona da bir tekme savurup yere düşürdü. Sonra hiç bir şey olmamış gibi masasına oturdu. Necati

ise diğlerlerinin yardımları ile iki adamı dışarı çıkardı. Son yudumunu kafasına dikti Anka. Vicdan azabı duymadan mezesinden bir çatal aldı. Rakısını tazelerken yüzüne bakmadan

"Necati abi kusura bakma"

"Ellerine sağlık" Ağzı kulaklarına varırken.

[@gece_tanesi](#) bu bölüm sana gelsin daimi tatlışım...

Bölüm 7

Her zamanki masasına oturdu. Henüz kimse gelmemiştir. Bunu fırsat bildi. Sakince bir kadeh içmek istedi. Birazdan herkes gelecek ve her kafadan bir ses çıkacaktı. En sevmediği şey ses kirliliğiydi. Fakat bu keyfi fazla sürmedi, Albayın geldiğini görünce keşke biraz daha erken gelseydim diye kendi kendine söylendi. Yekta Albayı çok seviyordu. Fakat çok fazla akıl veriyordu. Aslında biliyordu o da bir söylediğinin diğer kulağından çıktığını. Ama asla vazgeçmiyordu. Onu gördüğü gibi ayağı kalkıp hazır ol pozisyonuna geçti.

"Rahat Anka" Karşısındaki sandalyeye oturdu. Büyük bir masa hazırlanmıştı onlar için. Meze çeşitleri ağız sulandırıyordu. Anka'nın kadehi çoktan önüne getirilmişti bile. Albayı ona buyur demeden kadehe elini sürmedi. Yekta'da bunu biliyordu. Kollarını masanın üzerinde birleştirdi. Ufak bir tebessümle

"Kadehi başına dikmemek için kuduruyorsun değil mi?" Cevap vermek yerine gözlerini kadehe dikti.

"Tamam, tamam hadi" Önündeki su bardağını, onun kadehine tokuşturarak. Derin bir nefes bıraktı ve kafasına dikti kadehi.

" Yavaş ol Anka. Gece hızlı bitecek yoksa."

"Emredersiniz komutanım."

"Tabi canım her emrettiğimi yapıyormuşsun gibi konuşma. Fakat işler artık değişecek. Herkes gelmeden seninle bazı konuları açıklığa kavuşturmak için erken geldim."

"Buyurun komutanım."

"Komutanın olarak konuşmayacağım seninle. Bak Anka. Seni ne kadar severim bilirsin."

"Sağ olun komutanım."

"Bak bu yeni gelen Alp Binbaşı öğrendiğime göre çok sert bir karaktermiş." Kurallar onun için çok önemliymiş. Kağıt işlerini asla es geçmezmiş. Yani senin tam aksine bir karakter! Anka'nın duydukları çok hoşuna gitmedi. Anlaşılan o ki yeni gelen komutanıyla işi zor olacaktı. Verecek olduğu bir cevap olmadığı için sessizliği tercih etti. Masanın üzerinden elini tutunca gözlerine baktı.

"Anka, yaşadıklarının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Neden bu kadar öfkeli olduğunu ya da neden başka bir görev yeri istemediğini? Ama kızım artık unutmam gerekiyor. Bu durum yıllardır seni yedi bitirdi. Etrafında benden başka kimse yok." Yine öfkeyle kaşları çatılmıştı. Komutanı olan Yekta abisi, onun tüm geçmişini bilen tek kişiydi. Başından geçen her olayın ayrıntısını anlattığı tek kişi! O yüzden onun yeri apayrıydı onun için.

"Yekta abi. Ben istemiyorum muymun sanıyorsun unutmayı. Geceleri rahat uyuyabilmeyi! Gülebilmeyi ya da ağlayabilmeyi! İnan ki çok denedim. Ama" elini kalbinin üzerine koyup,

" İzin vermiyor burası."

"Eğer o kalbe birinin girmesine izin verirsen her şeyi değiştirebilirsin" Öfkeyle

"Asla" Arka arkaya bir kaç kere.

"Yapma Anka bunu kendine yapma artık." Gözlerini kısarak masanın üzerinde ona doğru eğildi.

"O kalbime girmesine izin verecek olduğum kişiye ne söylememi istersin? Dağda bana yaptıklarından bahsedeyim mi mesela. Ya da oradan kaçmak için hiçe saydığım canları da anlatabilirim. Sırf intikamımı alabilmek için asker olmak için bir taraflarımı yırttığım dan da bahsedebilirim. Hangisini anlatayım Yekta abi sen söyle, hangisinden bahsedeyim." Pes eden Yekta arkasına yaslandı ve ellerini göğsünde birleştirdi. Başını hafifçe yana eğdi gözlerini ona dikerek.

"Senin hayatına alacak olduğun kişi seni tüm doğrularınla ve yanlışlarınla kabul edecek olan kişi olacak. Senin problem ettiğin şeyleri umursamayacak kadar sevecek olan biri. Sen sanıyor musun ki herkes dört dörtlük. şunu unutma herkesin hataları herkesin günahları var. Ama hayat iki kişi olunca daha  ekilesi oluyor. Sen sadece bunu kabul etmek istemiyorsun o kadar."

"Ben böyle gayet iyiyim" Yeni doldurulan kadehi başına dikerken. Kapıdan sesli bir gurup içeri girince ikisi de o tarafa baktı. İşte sessizlik bitmiş, curcuna başlamıştı dedi kendi kendine Anka. Ama bir yandan da iyi olmuştu, sıkıldığı bu konunun kapanma zamanı çoktan gelmişti.

@sahikakocaarslanliyorum yapmayı unutmayalım ama değil mi? Hadi Anka'nın diğer hikayesine de bir göz at.

Bölüm 8

Kapıdan içeri giren son kişi Alp'ti. Başköşede oturan kadını görünce önce durdu ve sonra ağır çekimde ilerledi. Yolda gelirken konuştuğu arkadaşları onun hakkında hep iyi şeyler söylemişti. Taki Eren sabah olacak olanları anlatana kadar. Akşamları çok içtiği zaman sabahları eğitimleri zor ama çok zor oluyormuş. Demek ki, herkesin çekindiği ve kurallara uymayan Anka Yüzbaşı buydu.

Kadehi ağzındayken içeri giren yeni komutanları ile göz göze geldi. Emir komuta zincirinden ötürü hemen ayağı kalktı. Fakat arka arkaya diktiği rakının etkisiyle önce sendeledi, sonra doğrulabildi. Önünde dikilen bu adama elini uzatması gerekiyordu. Fakat canı hiç istemiyordu.

"Hoş geldiniz komutanım" Öylesine çıkan kalıplaşmış sözleri söyledi ve yerine oturdu. Kadehinde ki son yudumu dikti kafasına Yekta komutanının sitemkar bakışları ile.

Alp şok olmuştu. O böyle bir karşılama beklemiyordu. En azından elini uzatabilirdi nezaket gereği. Ama sadece hoş geldin demekle yetinip bir odun gibi içkisine devam etti. Evet, bu kadınla işi zordu. Daha ilk tanışmalarında böyle karşılandıysa zorlu zamanlar onları bekliyordu. Yekta Albay Anka'nın nezaketsizliğini örtmek için hemen yanına gelip elini uzatarak,

"Hoş geldin Alp" Dikkatini kendine çevirmeye çalıştı. Ceketinin düğmesini ilikleyerek

" Hoş bulduk komutanım" Uzattığı eli sıkarak.

"Gel böyle sen yanıma otur" Sandalyesine otururken. Herkes yerine oturmuş. Ses kirliliğine başlamışlardı bile. Siparişler verilmiş ufaktan yemeğe başlanmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Sessiz olan tek kişi Anka Yüzbaşıydı. Sadece önündeki meze ve kadehi ile ilgileniyordu.

Diğerleri operasyonlarda başlarından geçen ilginç anıları anlatmaya başlamışlardı bile. Anlatılan her hikayede Anka baş roldeydi. Ama anlatılanların hiç biri kadının ilgisini çekmiyordu. Sanki başka bir alemdeydi. Orada değilmiş gibi. Bir ara başını kaldırıncı göz göze geldiler. Bakışları delip geçti Alp'i. Öfke bakışlara ancak bu kadar net yansıyabilirdi. Neden bu kadar nefret doluydu merak etmekten kendini alamadı. Dosyasında özel hiç bir bilgi yoktu. Hatta ailesi hakkında bile en ufak bir bilgi yoktu. Sanki gökten aşağı asker olarak bu yaşta gönderilmişti. Önceleri dikkatini çekmemişti bu durum. Fakat şimdi onun hakkında her ayrıntıyı öğrenmek istiyordu. Bir kadının bu kadar vurdumduymaz olmasının sebebini deli gibi merak ediyordu.

Anka'nın anlatılanlara kulakları aşınaydı. Operasyonlarda konuşulanların aynılarıydı. Bir önceki konuşulur durum tespiti yapılırdı. Ya da birbirleri hakkında bel altı espri yapılırdı. Onun kadın olması kendi gibi kimsenin de umurunda değildi. Şikayet etmiyordu. Kendisi istemişti böyle olmasını. Akli az önce Yekta abisiyle yaptığı konuşmaya takılmıştı. Bakışları çatalında önündeki pilakiyi kurcalıyordu. İç sesi yine konuşmaya başlamıştı. Onu susturmak için kavga işe yaramıyordu. Ağzını burnunu kırmak istiyordu. Sus diye bağırırdı kaç kere kendi kendine. Ama nafile onun sesini kesmek mümkün olmuyordu.

"Sen de isterdin değil mi Yekta abinin dediği gibi, unutmayı. Olanları ruhuna unutturmayı! Attığın çıgıllara kulaklarını kapatmayı! O mağarada üstüne çullanan pezevenkleri. Kan revan içerisinde kendini temizlemeye çalıştığın günleri unutmayı. Suyun olmadığı yerde akıttığın gözyaşlarıyla üzerindeki pisliği temizlemeye çalıştığın günleri. Doktora gittiğinde rahminin gördüğü zarardan dolayı "asla bebeğin olmayacak" dediği günü unutmayı. Ama her an ve her saniye ona o günleri hatırlatacak olaylarla baş etmeye devam ediyor 21 senedir. Az önce Eymen'in sınırda öldürdüğü adamın üzerinden çıkanları anlatırken yine o anlara dönmüştü. O adamın üzerinde rambo bıçağı vardı. Bacağındaki izin sebebi olan bıçağın aynısıydı. Ganimet olarak almıştı onu Eymen. Şimdide gururla gösteriyordu onu yeni komutanına. Yekta abisi ne demişti "unut kızım". Yüzüne haykırmak istedi. Bağıra bağıra ağlamak istedi. Kaçıp gitmek istedi. Ama hiç

birini yapamadı ve öfke ile sadece kadehini yeniden başına dikti. Adının seslenildiğini duyunca, nerede olduğunu hatırladı. Sanki yanındakiler oraya daha yeni gelmiş gibi hissetmişti. Şaşkın bakışlarla ismini kimin söylediğine baktı. Yeni gelen kuralcı komutan masanın üzerinde birleştirdiği elleriyle dik dik ona bakıyordu.

"Buyurun komutanım" Ne dediğini anlamadığını göstermek istercesine.

" Biraz hızlı gidiyorsun" Elindeki kadehi göstererek. Herkes susmuş onlara bakıyordu. Birazdan patlayacak volkan misali bakıyorlardı komutanlarına. Kadehi sertçe yerine bıraktı. Kaşları çatık bir şekilde onu taklit ederek masada birleştirdi ellerini. Gözlerini dikti yeni komutanına

"Bu meret yavaş içilmiyor be komutanım" Alaycı bir tavırla. Böyle bir cevabı beklemeyen Alp şaşırmişti.

"Sabah eğitimi için hazırlık yaptığını düşünüyorum" Deyince Anka timin ona bazı açıklamalarda bulunduğunu anlamıştı. Öfkeyle İsmail'e baktı. Bakışları bile yetmişti başını önüne eğmesine. Aynı hiddetle tekrar ona yöneltti bakışlarını.

"Bizimkilerin ağızları biraz çuval gibidir. Siz onların kusuruna bakmayın." Arkasına yaslandı Alp onun dikkatini çekebildiğine sevinerek

"O zaman, sabah eğitimde benimle birlikte yakın dövüşte neler yapabileceğini görebiliriz diyelim mi?" Kendinden emin bir şekilde yine onu taklit etti Anka

"Her zaman komutanım." Yekta ortamdaki gerilimi hissettiği için araya girdi.

"Anka sana söylemeyi unuttum. Komutanın için lojman bir hafta sonra uygun olacak. O zamana kadar senin evinde misafir edersin onu" Deyince masada olan herkes Yekta'ya baktı. Özellikle Anka ağız açık bir şekilde manidar bir bakış attı ona. Alp söze girdi.

"Yok, komutanım kimseyi rahatsız etmek istemem. Ben otelde idare ederim bir hafta." Anka'da misafir istemediğini açık bir şekilde göstermek istercesine

"Evet, komutanım uygun bir otel ayarlayabiliriz."

"Siz ikiniz nerede olduğumuzun farkında değilsiniz her halde. Alp sen Anka'nın evinde bir hafta idare edeceksin." Arada çıkmaya çalışan mırıltıları bastırabilmek adına

- Bu bir emirdir deyince hepsinin sesi kesildi. Yekta aslında hanımının sözünü dinliyordu. O vermişti ona bu aklı. Anka'yı çok seviyordu eşi. Ve hayatında biri olsun istiyordu. Kızı ile birlikte sosyal medyada Alp'i araştırmışlar ve Anka için uygun olduğuna karar vermişlerdi. Yaptıkları baskılar sonucunda şu an da bu durumdaydılar işte. Kazanan taraf yine eşi ve kızı olmuştu. Ama biliyordu ki Anka Alp'i iki günde savuşturur. Hatta lojmanda boş yer ayarlamak için evi kendi taşırdı. Şimdi çakır keyif olduğu için çok fazla sesi çıkmamıştı. Fakat sabah ayıldığında ilk önce onun odasına gelecek ve başının etini yiyecekti. İşte o zaman rütbesi işe yarayacak tıpkı bu akşam olduğu gibi "bu bir emirdir" deyip işin içinden çıkacaktı.

@ultragece_Hadi bakalım bu bölüm sana gelsin. Anka'nın diğer hikayesinde buluşalım.

Bölüm 9

Anka olanları uyuşuk kafa ile çok fazla idrak edemiyordu. Ama anladığı tek şey evinde yabancı bir adam ile bir hafta kalmak zorunda olmasıydı. Sabah karargaha gittiği gibi Yekta abisiyle bu konuyu enine boyuna konuşmak olacaktı. Yemek işinin bittiğini göstermek istercesine ayağı kalktı. Yine sendeledi ama kendini topladı. O ayağa kalkınca timdekiler onu taklit edip hazır ol pozisyonuna geçtiler.

" Sakin çocuklar siz takılın. Bu akşamlik benden bu kadar" Tezgaha doğru giderek. Konuşmaya gerek kalmadan kartı uzattı Necati abisine. Biliyordu ki o buradayken kimseye hesap ödettirmezdi. Fakat yeni komutan yanında bitmişti. O tezgaha dayanmış duruyordu. Adamın elinden kartı alıp ona uzattı.

"Benim için burada olduğunuza göre hesaplar benden" Cüzdanına uzanarak. Anka sertçe elini tuttu.

"Burada senin paran geçmez yeni komutan" Kartı yeniden Necati abisine uzattı. Alp aynı şeyi tekrarladı.

"Komutan olan benim ve ben ödeyeceğim dedim". Uyuşuk kafa ile

"Yeni komutan sana burada paran geçmez dedim." Sertçe kartı tezgahın üzerine bırakınca, bu gerginliği fark edenler o tarafa bakmaya başladılar. Yekta yine işi ele alma vaktinin geldiğini anladı. Bu tartışmada kazanan tarafın Anka olacağını daha önceki hesap ödemelerinden bildiği için, Alp'in koluna girip uzaklaştırdı onu.

"Burada kimseye para ödettirmez. Hiç boşuna uğraşma. Şöyle düşün ben bile henüz burada bir kuruş ödeyemedim. O yüzden bırak evlat." Alp şaşkınlıkla ayakta durmakta zorlanan dik başlı kadına bakıyordu.

"Alışırısın evlat. Biz alıştık sen de alışırısın" Sırtına vurarak. "Hadi sen de onunla git. Hem arabayı sen kullanırısın."

" Nasıl yani bu halde arabamı kullanıyor."

"Ah be evlat bu güne kadar emirlerimin işlemediğı tek kişiye bakıyorsun. Evi yakın olduğı için sesimi çıkarmıyorum. Bir kaç kere ekiplerle yolunu kestirdim ama o bile işe yaramadı. Bak uyarayım seni, eğer diretirse aracı kullanmak için sesini çıkarma. Çünkü içinden çıkan o deli ile uğraşmak istemezsin."

Alp içinde kocaman bir "yuh" diye bağırdı. Neydi bu kadın böyle ki herkesi bu kadar korkutmayı başarmıştı. Artık onunla uğraşmak daha bir önemli oldu onun için. İçinden ipleri eline almak için büyük bir istek geçiyordu. Araba mevzunu çözmekle başlayacaktı. İtiraz ettiğı zaman onu kelepçelemeyi bile geçirmişti aklından. Birlikte şaşkın bakışlar altında dışarı çıktılar. Alp soğuk havanın etkisi ile paltosuna iyice sinerken, yanındaki kadın montunu elinde tutmaya devam ediyordu. Ağzından çıkan soğuk dumanlar umurunda bile değildi. Ki burası Hakkari'ydi. Soğuşu bıçak kadar keskindi. Ama üzerindeki incecik gömlek ona kafi geliyormuş gibiydi. Bu kadın onu şaşırtmalara doymuyordu. Az önce ayakta sendeleyeyen o değilmiş gibi, şimdi çivi gibiydi.

"Araba nerede?" Konuşmak yerine başı ile işaret etti. Gördüğü araba tıpkı kendi gibi sert bir modeldi. WRANGLER RUBICON 2.8 CRD 4*4 OFF ROAD modeliydi. Araba tutkunu olduğı için bu modeli çok seviyordu. Bu kadın araba işinden iyi anlıyordu. Araba kullanmayı seviyordu ama bu makineyi kullanmak için müthiş bir istek duyuyordu. Fakat Yekta komutanın söylediğı doğru ise bunu kullanmasına izin vermeyecekti. O bu düşüncelere dalmışken Anka arabanın yolcu tarafına geçmişti. Yavaş adımlarla ilerledi ona doğru. Cebinden çıkardığı anahtarı ona doğru fırlattı. Şaşkınlıkla tuttuğı anahtarlara bakıyordu. Aracın modelinin yazılı olduğı bir anahtarlıktı. Yani teslim aldığında verilen aksesuarı tutuyordu elinde. Heyecanla sürücü koltuğına yerleşti. Koltuğı ayarlamasına gerek yoktu. Çünkü hemen hemen aynı boydaydılar. Aynaları hafif oynattıktan sonra,

"Yolu tarif et bakalım" derken, Anka navigasyondan adresi girip arkasına yaslandı gözlerini kapatarak. Sırf konuşmamak için bunu yaptığını düşündü Alp. O da bayılmıyordu onunla konuşmaya. Komutanı emir verdiği için onunla aynı evi paylaşmayı kabul etti. Adrese geldiklerinde gözlerini açıp hiç kibar olmayan bir şekilde inip kapıyı sertçe kapattı. "Ya sabır " diye içinden geçirerek o da indi araçtan ve takip etti . Tek katlı bahçeli bir evdi burası. Sessizliklerini koruyarak içeri girdiler. Hemen kapının girişinde olan konsolun üzerine kemerinden çıkarttığı silahı bıraktı. Belinde olan silahın emniyetini açarak diğerinin yanına koyması dikkatinden kaçmadı. Bu kadın hiç misafirperver değildi. Kapının girişinde elindeki valizle dikiliyordu. O ise çoktan mutfak olduğunu tahmin ettiği yere doğru gitti. Alp ne yapacağını düşünürken içeriden ona seslendi.

"Rahat ol" dedi sadece. Ayakkabılarını bir kenara çıkarıp bıraktı. Salona doğru yürüdü. Etrafı incelemeye koyuldu. Çok temiz olmayan bir eve bakıyordu. Sade bir koltuk takımı vardı. Ortada üzeri bardak dolu olan bir sehpa! En son ne zaman temizlik yaptığını merak etmekten kendini alamadı. Valizini bir kenara bıraktı. Sesin geldiği tarafa giderken karşılaştılar. Salona gelince cama yöneldi. Kalın perdeleri çekmeden önce etrafı kolaçan etti. Diğer cama yöneldi. Önce bir baktı, sonra daha dikkatli bakmaya başlayınca bir terslik olduğunu hemen anladı.

" Bir problem mi var?" Eliyle sus işareti yaptı ona ve hemen perdeyi çekip konsolun üzerine emniyetini açık bıraktığı silahına yöneldi. Arkasından gidip,

"Ne oluyor?"

"Çıktığımızdan beri takip ediliyorduk. Şimdi buradalar." Telsize uzanınca elini tuttu Alp.

"Bekle, emin misin" Kaşlarını öfkeyle birleştirdi.

**@AsenaKutsal7 Bu bölüm sana gelsin. Anka'nın diğer hikayesinde
buluşalım mı?**

Bölüm 10

"Emin olmasam arabamı kullanmana izin verir miydin sanıyorsun"
Elini sertçe kurtardı ondan. Telsize uzandı tekrar.

"12.10 deliboğaçlar sinyal" cevap bekledi. Cızırtı sesinden sonra,

"Yakındayız komutanım. 4 kişiler. Biri sizin görüş açınızda diğerleri bizde." Alp konuşulanların şaşkınlığı içindeydi. Bunlar ne ara bu planı yapmışlar ve haberleşmişlerdi. Ayrıca bu kadın az önce rakı sofrasında arka arkaya içtiği kadehlerden sonra nasıl böyle dinç olabiliyor. Otomatik olarak beylik tabancısına eli gitti. Aklındakileri daha sonra kurcalamaya karar verdi.

"Ne yapıyoruz" dedi yılların deneyimli Binbaşısı. Eğer gizli bir plan yapıldıysa buna uymak en mantıklısıydı. Kaşla göz arasında arka tarafa doğru hızlıca yürümeye başladı. Demir parmaklıkları olan arka odanın camını açtı. Şaşkınlığı bir kat daha arttı. Sabit olduğunu düşündüğü parmaklıkları iki yana açıp içeri doğru aldı. Sessizliğini hala koruyordu. Cama tırmanınca o da onu taklit etti. Arka taraftaydılar. Uzaktan kırmızı lazer iki kere yanıp söndü. Cebinden küçük bir alet çıkarıp aynı işareti o da verdi. Yavaş adımlarla yürümeye başladılar. İkisinin elinde de silahları vardı. Fakat Alp tedirgindi, bu timin kendine göre geliştirdikleri yöntemleri olduğunu anlamıştı. Ve bu bilinmezlik onu tedirgin ediyordu. Fakat uyum sağlamaktan başka elinden gelen bir şey yoktu.

Yeni komutan içeri girerken kapı aralığından fark etmişti takip edildiklerini. Bu ilk kez olmuyordu. İkinci kadehini henüz bitirmişti. Adamı fark ettikten sonra Necati abisine mesaj attı ve " her zamankinden" demişti. Ayranı sulandırıp rakı rengini almasını sağlıyordu. Dışarıdan izlendiğinde ayık olmayan bir asker görüntüsü vermeyi istiyordu. Yeni komutanın onunla gelmesi planını daha iyi hale getirmişti. Masanın başında timine bilgi vermiş ve olağan davranmalarını fakat tedbiri elden bırakmadan onu takip etmelerini

mesaj atmıştı. Konuşmalarını dinledikçe hepsinin ne kadar iyi oyuncu olduklarını bir kere daha anlamıştı. Aracın içerisinde giderken, arada bir dikiz aynasına kısık gözlerle bakıyordu. Mutfağa gittiğinde özellikle perdeleri kapatmamıştı ki durumdan şüphelenmesinler. Şimdi yeni komutan ile görüş açısında olan kar maskesi takmış olan adama doğru ilerliyorlardı. Sabit hareketle elini yumruk yaptı arkasında sessizce ilerleyen adama. Sonra işaret parmağıyla arkasından dolanmasını istedi. Eğik bir şekilde evi gözleyen adamın bir soluk yan tarafındaydı. Elindeki tüfeğe sıkı sıkıya sarılmış olan adamı gafil avlayacaktı. Derin bir nefes aldı ama bırakmadı. Önce tüfeği yukarı doğru bir hamle yapıp elinden düşürdü. Yeni komutan hemen arkalarından yetişip ensesinden tuttuğu gibi yere yatırdı. Az önce sesini kapattığı telsizi açtı.

"12.10 sinyal tamam."

"12.10 sinyal bitti." Bir kaç dakika sonra siren sesleri ortalığı inleterek yanlarına geldi. Alp olanları sindiremeden timin tüm elemanları yanlarına gelmişti. Hepsinin yüzü gülüyordu. Komutanlarının yanlarına gelip,

"Temiz operasyondur."

"Ellerinize sağlık çocuklar" Ama yüzü hala gülmüyordu. Bu kadın gülmeyi bilmiyor muydu diye geçirdi içinden Alp. Çünkü hiç ses çıkartmadan 4 kişiyi ele geçirmişlerdi. Kısacası mutlu olması gerekiyordu.

"Komutanım" dedi Polat "Yarın rahatız dimi" Ağzı yayılarak.

"İki kadeh sizi çok zorlamaz diye düşünüyorum" Gergin bir ifade ile. Hepsi derin bir oh çekti. Alp sessiz kalmaya devam ediyordu. Gelen ekibe bilgileri verdikten sonra

"Yarına kadar bekleyin. Bu orospu çocuklarının ifadelerini ben alacağım" dedi ve yine ona bir şey demeden eve doğru yürümeye başladı. Artık daha fazla dayanamadı,

"Hiç misafirperver değilsin yüzbaşım" Dikkatini çekmeyi başarmıştı. Önce durdu, sonra hafifçe arkasına dönüp ters bir bakış attı ona.

"Misafir olmanızı ben istemedim yeni komutanım."

"Bana yeni komutan demekten vazgeç" Yanına giderek. Ama o kapıyı açıp çoktan içeri girmişti bile. Onu takip etti. Yine.

"Bu ev neden bu kadar soğuk? Isıtma sistemi çalışmıyor mu?" Cevap yok. mutfaktan elinde fincanla yanına geldi.

"Sıcaklığı sevmem. Ama istersen montunla yatabilirsin." Geçip koltuğa oturdu. Alp sinirden tavana bakmaya başladı. Geçip çaprazındaki tekli koltuğa oturdu. Nezaket göstermediği için o da kibar olmaktan vazgeçti.

"Senin derdin ne?" Sordu kollarını dizlerine dayayarak. Derin bir nefes aldı.

"Konuşmayı pek sevmem."

"Onu anladık. Ama evinde olan misafire, ki bu kişi senin komutanın, biraz kibar olmak bu kadar zor olmamalı." Anka başını sağa sola salladı cevap vermek yerine. Ne çok konuşuyor bu adam diye geçirdi içinden.

"Gel yatacağın yeri göstereyim yeni komutan" Ayağı kalktı elindeki fincanı diğerlerinin yanına koyarak.

"Ya sabır!" Artık sesli olarak.

"Emrediyorum bana yeni komutan demeyi bırak." Arkası ona dönük bir şekilde cevap verdi Anka.

"Evimde kaldığın sürece yeni komutan olacaksın" Odanın kapısını açtı.

"Burada yatabilirsin. Çarşafklar temiz" Kapının yanından çekilerek. Alp odaya göz attı. Odada yataktan başka bir şey yoktu. Öğrenci evleri

bile daha neşeliydi. Bu evin her yeri kasvetliydi. Bir kadının yaşadığını düşünmek için en ufak bir ipucu yoktu. Yatağın üzerinde incecik bir pike vardı. Bu buzdolabı gibi evde o pikeyle yatabilmesi mümkün değildi.

"Daha kalın bir şey yok mu?" Pikeyi eline alıp göstererek

"Yatağın altında istediğini bulabilirsin" Arkasına bile bakmadan banyoya girdi. Alp çaresizce yatağın kenarına oturdu. Yüzünü sıvazladı. Bu bir hafta onun için işkence olacaktı. Lojmanda bir an önce yer açılması için dua etti. Valizini odaya alıp pijamalarını çıkardı. Resmi kıyafetlerini çıkardı ama asacak ya da düzgünce koyabileceği bir yer yoktu. O da salondaki koltuklardan birinin üzerine koydu eliyle düzelterek. On beş dakikadır banyodan çıkmasını bekliyordu. Başka lavabo olmadığı için beklemek zorundaydı. Suyun sesi kesildikten iki dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Onunla göz teması bile kurmadan odasının karşısındaki kapıyı açıp içeri girdi. Ve arkasından sertçe kapattı. Hemen banyoya koştu. Normal şartlarda on beş dakikadır kullanılan banyo buhar içinde olmalıydı. Fakat ortada öyle bir durum yoktu. Aynaya baktı ve sonra sanki görebilecekmiş gibi onun odasının kapalı kapısına doğru baktı. Bu ayda ve evdeki bu soğukta buz gibi suyla banyo yaptığını anlayınca üzerinden bir titreme gelip geçti. Bu kadın çok tuhaftı hem de haddinden fazla.

@cafervebezi Bu bölüm sizlere gelsin efenim. Anka'nın diğer hikayesin de buluşmaya ne dersin?

KARAKTERLER

ANKA YÜZBAŞI

ALP BİNBAŞI

YEKTA ALBAY

GÖKSU (Yekta Albayın Eşi)

SANSAR

SEVDE (Yekta Albayın Kızı)

TURGUT REİS

İSKENDER

İSMAİL

BERKE

MUSTAFA

YASİN

EREN

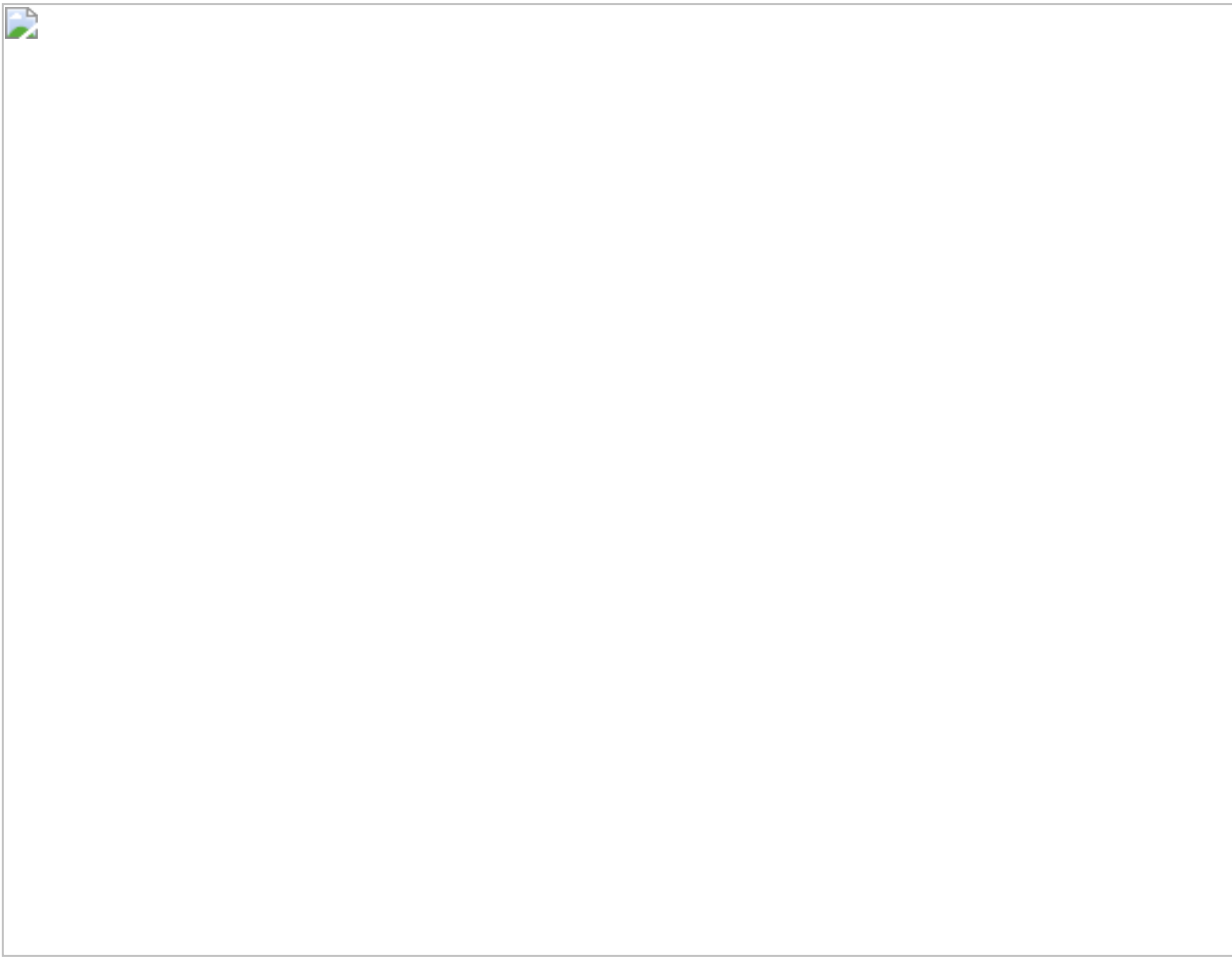
YAVUZ

BARIN

EYMEN

POLAT

BURHAN

SEVDA (Albayın kızı)

DOĞAN

Bölüm 64

Bipppp... Koşun yeni bölüm geldi.

İşte KARTAL

Açıkçası yazdım ama nasıl olduğu konusunda en ufak fikrim yok. Umarım beğenirsiniz...

Klasik ne diyoruz...

Hadi bakalım keyifli okumalar tatlışler :)

Alp karşısında gördüğü manzara ile büyülenmiş gibi bakıyordu. Nefesini tuttuğunu fark ettiğinde derin bir soluk bıraktı. Yere diz çökmüş korumayı sağlayan Berke ve Yavuz'un da ondan bir farkı yoktu. Koruma şöyle dursun, utanmasalar ağlayacaktı. Ayağının ucu ile Yavuz'u dürtünce sanki rüyadan uyanmışçasına silkelendi. Ve diğer tarafa baktı.

Anka, sarıldığı bedeninin bu kadar tanıdık gelmesine şaşırmıştı ama umurunda bile değildi. Gerçek olmasından şüphe ederken, kabullenme süreci bir nefes kadar kısa sürmesini de bir kenara bırakmıştı. Gözyaşları ile omzunu ıslatan tanıdık geldiği kadar yabancı olan ruha kendini teslim etmişti bile.

Yılların vermiş olduğu tecrübe ile ne yaşıyor olursa olsun dikkatini asla tam olarak dağıtmazdı. Gözünü araladıktan sonra, sarıldığı bedeni aniden odanın içine atıp beylik tabancısını çıkartıp sağına ateş etti. Hareketlilik o kadar çabuk olmuştu ki, herkes şaşkınlık içindeydi. Anka, telsizden anons geçerken, kapının iç tarafına doğru geçip kendini ve Kartal'ı korumaya almıştı.

"Deliboğaçlar, sinyal"

"Orospu çocuğunun boş durmayacağı belliydi." Dedi Barın.

Kartal bir kenarda yere çömelmiş ne olduğunu korkarak çözmeye çalışıyordu. Fakat anlayabilmesi mümkün değildi. Bugüne kadar sadece izlediklerinde gördüğü bir çatışmanın tam ortasında idi. Ve başrol oyuncusu annesiydi.

Alp, Anka'nın dikkati sayesinde ucundan yırtmış olduğunun farkındaydı. Sesler üzerine odalardan çıkan sivillerin bağırıışları ortalığı iyice karıştırıyordu. Kimin ne olduğu belli olmuyordu.

"Lan" diye bağırdı Anka son sesi ile,

"Komutanım, işler karışıyor" dedi Yasin kulaklıktan

"Ben o işleri çıkartan şerefsizin dişlerini götüne sokacağım." Diye karşılık verdi Anka.

Oldukları katta, indirdikleri adamlar beş kişiyi geçmişti. Onlara silah doğrultulduğunda ancak anlıyorlardı sivil olmadıklarını.

"Komutanım, otel başlı başına dolu. Pusuya düştük." Dedi İsmail. Anka gözünün ucu ile Alp'e baktı.

"Destek yolda beyler, dayanın" diye cevap verdi Alp.

Anka çömelmiş bir şekilde odadan çıkarken, arkasına dönüp baktı. Korku ile ona bakan gözlere hafifçe tebessüm etti.

"Tuvalete gir kapıyı kilitle ve benim dışımda hiç kimseye açma" kendini duyurmaya çalışarak. Kartal hemen yanındaki kapıyı açıp içeri girerken annesine baktı. "Anne" dedikten sonra "geleceksin değil mi?" diye gözleri dolu dolu baktı.

"İçeri gir ve bekle." Anka o içeri girene kadar bekledi. Kapının kilit sesini duyduktan sonra nefesini bıraktı. Odadan çıktığında kapıyı kilitledi üzerine. Kontrollü şekilde ilerlerken aklında olan tek şey, "Geleceksin değil mi?".

Oldukları katı temizlediklerine emin olmak için onlarca kapı açmışlardı. Kapının önünde elinde silahlı askerleri görenler çığlık çığlığa bağıyorlardı. Anka, hayatında hiç bu kadar çığlık duyduğunu hatırlamıyordu. Başı zonkluyordu. Hatta bir kadının bağırmasının ardından, kendini tutamayıp,

"Sus Allah'ını seversen sus" deyip kapıyı sertçe kapatmıştı.

Soluk aldıklarını düşündükleri an da tüm oteli kaplayan bir ses herkesin kulaklarına doldu. Anka olduğu yer de dondu kaldı tıpkı diğerleri gibi. Aniden ortalığa çöken ses bomba etkisi yaratmıştı.

"Anka, Anka nasıldı sarıldın oğluna öyle. Gözlerim doldu yahu." Sanki daha iyi duyabilmek için başını hafifçe omzuna yatırıp dinledi. Bu sesin kime ait olduğunu biliyordu, ama bunun olması mümkün değildi. Alp ile göz göze geldi. Aynı an da başlarını salladılar. Polat telsizden,

"Komutanım bu adamdan kaç tane var?"

"Ya biliyorum, sen şimdi karargahta olduğumu düşünüyorsun. Hani şu kolunda kırılmadık kemik bıraktığın ben. Üzgünüm seni hayal kırıklığına uğratacağım. Anka benden bir tane yok. Ben bile sayısını unuttuğum kadar fazlayım. Ve her yerdeyim. Sen nereye gidersen git orada olacağım." Anka duyduklarının karşısında şok olmuştu. Sansarın yüz değiştirdiğini, onlarca kılığa girdiğini biliyordu. Depoda yüzünü gözünü dağıttığı adam operasyon merkezine video gönderen kişi ile aynıydı. E bu konuşan kim?

"Anka, Kartal'ı güzel yetiştirebildim mi? Çok masum değil mi? Babacığına hiç benzemiyor. Onunla olduğun zamanların değerini bil. Çünkü bu çok uzun süremeyecek" deyip kahkahalarla son buldu ses.

Sağına soluna baktı Anka. Oldukları kat terör unsurlarından temizlenmişti. Asker ve polislerin ortak çalışması ile diğer katlarda halledilmişti. Deliboğaçların bir kısmı lobide bekliyordlardı. Anka silahını tek eline tutuşturdu, yüzünü buruşturdu gözlerini kapatarak. Boşta olan eli ile ensesini sıvazladı.

"Komutanım plan nedir?" diye sordu Mustafa. Anka önce hızlanan nefesini düzene sokmaya çalıştı, Alp hemen yanındaydı. Yardım et der gibi baktı ona.

"Beyler güvenlik odasına, tüm kayıtları alıyorsunuz. Ayrıca müdürü bir odada bekletin, onunla bizzat kendim konuşacağım." Dedi Alp, Anka'ya bakarken.

"Sen Kartal'ı al, karargaha geç. Buraları biz hallederiz. Ben gelene kadar da sakın sorgu odasına gireyim deme."

"Binbaşı söylediğine sen inanıyor musun?"

"İşine gelmeyince Binbaşı oluyorum." Dedi Alp veryansın eder şekilde.

"Üzgünüm Binbaşı, alışmış olman lazım. Bu işi bir an önce halletmemiz lazım. Yoksa kafayı yiyeceğim"

"Haklısın ama öfke ile olmuyor görüyorsun işte. Biraz sakinleş. İlk defa bir işi kendi başına halletmeye çalışma Anka."

"Alp anlamıyor musun, benimle oynuyor."

"Sence anlamayacak kadar salak gibi mi görünüyorum. O yüzden söylüyorum sana bekle ve bana bırak. Senin öfke ile hata yapmanı istiyor. O yüzden Kartal'ı ortaya çıkardı." İkisi aynı an da birbirlerine telaşla bakıp 212 nolu odaya koştular. Anka kapıyı kilitlemişti ve hala öyleydi. Kapıyı açıp tuvaletin kapısını tıklattı yavaşça, kapı açılmadan

"Anne" Anka bu yeni kelimeyi ne kadar çok sevdiğine bir kere daha şaşırdı.

"Evet" diyebilirdi sadece. Kapı yavaşça açıldı. Korku, merak ve özlemle annesine baktı. Beklemeden yine kendini onun kollarına attı. Anka önce sendeledi sonra, boşta kalan eliyle oda sarıldı. Bu sahneyi bölmek istemedi fakat artık harekete geçmek zorundaydılar. Bunun için hafifçe öksürünce birbirlerinden ayrıldılar.

"Kartal sen Anka ile gidiyorsun. Eşyalarını sonra hallederiz." Kartal tuhaf gözlerle Alp'e bakınca,

"Hadi Kartal" dedi Anka. Ancak o zaman hareketlendi. Masanın üzerindeki telefonunu ve sırt çantasını aldı. Anka'ya doğru yürürken bir an da gözleri dehşetle açıldı.

"Anne yaralanmışsın" deyince Alp ve Anka aynı şaşkınlıkla çocuğun baktığı yere baktılar. Operasyonda aldığı bıçak yarasını çoktan unutmuştu. Eğer Kartal fark etmeseydi, banyo yaparken ancak görecekti. Eliyle boş ver işareti yaparken Alp çoktan önünde diz çökmüş eliyle yarayı kontrol ediyordu. Bıçağın yırttığı yerden parmağını sokarak kanayıp kanamadığına baktı. Anka ise,

"Alp gerek yok. Önemli bir şey değil."

"Kurşun yediğinde de aynısını söylediğini birkaç kere duydum. O yüzden buradan hastaneye gidiyorsunuz. Dikiş atılması gerekiyor" deyince

"Yok daha neler" diye karşılık verdi Anka. Kartal ise ikisinin arasındaki konuşmayı sinirli bir şekilde izliyordu. Annesine bu kadar yakın olması ve onunla ilgilenmesi onu sinirlendirmişti.

"Anne evet önce hastaneye gidelim" deyip Alp'ın yanında durdu. Alp yavaşça ayağı kalktı. İkisinin gözlerinde gördüğü ifade onu güldürmüştü. Kartal resmen Alp'e gözleriyle meydan okuyordu. Eğer konuşabilseydi

"Hey dostum kenara çekil, bu kadın benim annem. Sana ne oluyor" Alp karşılık verirdi.

"Ah küçük sen yokken ben vardım" Anka aklından geçenlerle gülümsüyordu. Fark etmediği ise iki erkeğin onu izlediği idi. Hiç bozuntuya vermeden boğazını temizler gibi yapıp,

"Hadi çıkalım şu lanet otelden"

Alp arkadan onları izliyordu. Kartal giderken arkasına dönmüş, elini hafifçe annesinin arkasına koyup yeniden meydan okumuşt u ona. Komik gelmişti bu durum ona. Ki bunu Anka'da fark etmiş olacak ki sebepsiz yere gülerken yakalanmıştı.

Otelin girişine çıktıklarında arabasını ne kadar saçma park ettiğini görünce, kendine kızdı. Kartal arkasında onu takip ediyordu. Arabaya bindiklerinde konuşacakları şeyleri aklından geçiriyordu. Ama en önemlisi Alp denen Binbaşı hakkında sormasın gereken milyonlarca soru vardı. Binecek oldukları arabanın önünde durduklarında beklediği modelin tam aksi bir şey görünce kaşlarını yukarı kaldırarak şaşkınlığını göstermek istedi. Fakat bu şaşkınlığın annesinin pek umurunda olmadığını görünce sessizce arabaya bindi. Kemerini takarken,

"Anne ben kullanabilirdim. Yaralısın." Anka el frenini indirirken hafifçe ona doğru döndü ve göz kırptı. Aniden kalkış yapınca Kartal söylediğine hiç gerek olmadığını anladı. Sessizce ilerlerken aslında arabanın içi kelimelerle doluydu. Sadece dile döküleliyordu. Anka'nın düşünmesi gereken onca şey vardı. Öncelikle o sansar puştunun ne planladığını öğrenmesi gerekiyordu. Karargahta olan sansar kimdi? Sesini duyuran sansar hangisiydi? Ya da daha kaç tane daha sansar yakalaması gerekiyordu? İçinden tüm sansarlara küfürler yağdırdı. Bir diğer halletmesi gereken, yanında sürekli ona anne diyen bu delikanlının soracağı soruların cevapları vardı. Kendinin bile cevaplayamayacağı sorular. Elbette bir de yapılması gereken bir test mevzusu vardı. DNA dedikleri testin biyolojik anne ve babayı netleştiren kısmı! Anka düşüncelerin arasında kaybolmuşken, Kartal onu bu durumdan çekip çıkardı.

"Anne babam neden gelmedi?" Anka içinden kocaman bir "OHA" dedi. Arkasından da "HAY BEN SENİN BABANIN SOYUNU ..." E bir de bu sorunun cevabının sesli olan kısmı vardı. Dudaklarını kısıtırarak cevap verdi Anka.

"Kartal bu sonraki mevzu"

"Neden anne. Birlikte geleceğinizi söylemişti." Anka çocukların çok soru sorduklarını biliyordu. Ama bu çocuk değildi eşek kadar adamdı. Evlendirsem evlenmem demeyecek kadar hem de. Anka anneliğin ona göre olmadığını biliyordu fakat şuan üzerine dört beden büyük geldiğini acı bir şekilde görmüş oldu. Biraz önce sarıldıklarında hissettikleri çok güzeldi. Fakat sürekli soru soran, neden, nasıllara cevap verecek biri değildi o. Tek düze yaşamaya alışmış birine göre bunlar çok ama çok fazlaydı. Ani bir şekilde kenara kırıp arabayı durdurdu. El frenini çekip koltuğun üzerinde ona doğru döndü.

"Bak Kartal. Biliyorum çok sorun var. Ama benim verecek olduğum cevaplar için biraz zamana ihtiyacım var. Senden tek ricam bana biraz zaman ver. Bir de şu baba lafını kes." Kartal beklemediği bu çıkış yüzünden koltuğa gömüldü. Annesinin mizacının sert olduğunu anlamıştı ama bu biraz fazla olmuştu sanki. Sesini çıkartmadan

bakışlarını ayaklarına çevirdi. Anka başını sağa sola sallayarak yola devam etti. Farkındaydı delikanlı üzölmüştü.

Alp onlar gittikten sonra onu bekleyen otel müdürünün odasına gitti. Berke'de onunla birlikteydi. Diğerleri güvenlik ve kamera görüntüleri ile ilgileniyorlardı. İçeri girdiğini gördüğü gibi ayağı kalkan müdüre istemeyerek elini uzattı.

"Tüm katlarda olan örgüt elemanları bu otele nasıl böyle rahatça girebildiler müdür bey?" Hafifçe geri çekilen müdür gözlerini kaçırarak cevap verdi.

"Komutanım, biz tüm evrakları tam olanların girişlerini yapıyoruz. Nasıl oldu bilmiyorum." Alp ondan kaçan adama yaklaşarak,

"Müdür bey, arkadaşlarım güvenlik kameralarının görüntülerine el koyuyorlar. Yani saniye saniye izlenecekler. Ve bu şerefsizlerin buraya nasıl ya da kimler tarafından alındığını göreceğiz. En iyisi bizi uğraştırmadan siz anlatın" Karşısında titreyen adamın gözlerini kaçırmamasından anlamıştı saçma bir durumun olduğunu. Hafifçe sesini yükselterek,

"Konuş" deyince adam eteğindeki tüm taşları döktü.

"Komutanım, tehdit ettiler. Kızım ellerindeydi. Eğer otele girişlerine izin vermezsem zarar verecektiler kızıma."

"Lan müdür madem böyle bir şey var, niye polise gitmiyorsun. İhbar etmiyorsun."

"Polise gidenlerin sonunu biliyoruz."

"Neymiş sonları" dedi Alp gözlerini kısarak.

"Siz onları bulana kadar işlerini bitiriyorlar. Ve olan yine bizim gibilere oluyor." Alp tüm hücrelerinin gerildiğini hissetti. Dişlerini sıkarak,

"Lan göt, sizin gibiler yüzünden biz şehit oluyoruz. Canımızı hiçe sayıyoruz. Sivil dediğimiz sizin gibiler için kendimizi feda ediyoruz"

deyip yakasına yapıştı. Elinde olsa adamı arkasındaki camdan fırlatacaktı. Berke araya girmek zorunda kaldı,

"Komutanım, tamam siz çıkın. Ben hallediyorum"

"Teğmen bu adamı alıyoruz" deyince adam şaşkınlıkla

"Ben ne yaptım" diye haykırdı.

"Sizin gibilere bir şey olmasın diye bir sorgulayalım sizi." Dedi dalga geçercesine. Odadan çıktı sinirle. Telsizin düğmesine basıp,

"İskender durum nedir"

"Komutanım burada işler biraz uzayacak."

"Neden"

"Adamlar, çil yavrusu gibi. Tüm kayıtları aldıktan sonra polis merkezine götürüp orada inceleyeceğiz."

"Polat seninle kalsın, diğerleri benimle"

"Emredersiniz komutanım."

Alp kendini dışarı attığında, bugün bitecek mi diye düşündü. Arkadaşları geldiğinde araçlara binip karargaha doğru yola çıktılar. Telefonunu çıkarıp Anka'yı aradı. Kartal'ın yanında olduğunu bildiği ve o bakışları gördüğü için temkinli olmaya çalıştı.

"Yüzbaşı hastaneye gittiniz mi?"

"Hayır komutanım."

"Yüzbaşı her neredesiniz hemen hastaneye gidiyorsun."

Anka, duydukları hoşuna gitmediği için elindeki kozu kullanmaya çalıştı.

"Alp" dedi ama arkasından sert tondaki ses onu susturdu.

"Bu bir emirdir Yüzbaşı" Alp içinden kıkırdıyordu.

"Emredersiniz komutanım." Anka arabayı durdurup tam tersi yöne sürmeye başladı.

Alp, Anka'nın yüz ifadesini hayal ederken gülüyordu. Nasılda biliyordu onun yumuşak karnını. Eğer rütbesini kullanmazsa o hastaneye hiçbir kuvvet onu gönderemezdi.

Anka, hastaneye doğru giderken içinden bildiği tüm küfürleri Alp'e doğru saydırdı. Alp demesi de işe yaramadı. Şimdi kuzu kuzu hastaneye gidecek ve Allah bilir kaç dikiş atılacaktı. Sinirle sıkıldığı direksiyonu neredeyse kırmak istiyordu.

Kartal yanında öfke ile direksiyonu sıkkan annesini izliyordu. Hayran olunası bir kadının oğlu olduğu için mutluydu. Fakat öfke anında ondan çok korkacağını da biliyordu.

Koşun Koşun

Bip....

Burada ki son bildirim sesine hoşgeldiniz...

Anka devam ediyor. Ama onunla hikayemiz diğer kitapta devam ediyor.

Ben ilk bölümü yayınladım. Siz hala ortalarda yoksunuz. Minnoş yorumlarınızı özlüyorum. Hadi koşun gelin, gelin ki satır aralarında sohbetimize devam edelim.

Anka ve Deliboğaçlar sizi bekliyor.

Klasik...

Hadi ben sizi özledim tatlışler ♥